

A Mn. Carles Maria Giol, 'in memoriam'

Mn. Carles Giol ens va deixar el 31 de maig a Sant Hilari Sacalm, on era rector des de feia 24 anys. Nat a Centelles el 1931, entrà al seminari de Vic el 1942, on fou ordenat sacerdot el 1958, i aconseguí anar a missions el 1961, quan fou destinat a Ruanda. Aquesta vocació missionera dins l'Església catalana no era pas una gran singularitat els anys 50 i 60, atès que foren molts sacerdots els qui anaren a la resta del món a evangelitzar.

La singularitat de Mn. Giol rau en la seva estada a Ruanda, país que el va marcar molt profundament. La seva arribada va coincidir amb les etapes finals de la guerra de la independència, quan un grup hutu va aconseguir crear una república independent i destituir el rei local, d'una dinastia tutsi que tenia el suport belga. El xoc cultural que va patir en arribar-hi va ser d'antologia: venia d'un Vic –la ciutat dels sants–, i arribava a un país petit, més petit que Catalunya, però molt poblat, gairebé el doble que Catalunya, però sense grans ciutats i amb una economia rural i una pobresa endèmica. Tot i que la població del país era i és en la seva immensa majoria cristiana, continua amb unes estructures socials de tipus tribal, amb poca tradició administrativa. La tribu i els seus lligams de parentiu i social era i és més important que l'individu. Els seminaris catòlics van ser importants, i en aquests el clergat d'origen flamenc va tenir molta influència a l'hora de conscienciar els pagesos hutus, majoritaris però pobres, del control econòmic i polític que patien per part dels tutsis, pastors i ramaders. Aquest xoc cultural entre la mentalitat portada del seu Vic de jove seminarista i la situació dels ruandesos va ser tan intens que va marcar-lo per a tota la vida. Ja de gran, i rector de Sant Hilari, confessava que encara llegia la Bíblia cada dia en la seva traducció ruandesa. Va saber valorar en els ruandesos el gran contrast entre la riquesa interior i la seva misèria material: no tenint pràcticament res, donaven tot el que tenien als seus hostes. I com tants d'altres missioners de l'època, va adonar-se que sense la millora de les condicions materials predicar l'Evangeli tenia poc sentit. Va aprendre el ruandès i va crear una escola per ensenyar-la als missioners nousvinguts d'Europa. Durant els 29 anys de la seva estada va aplicar el seu enginy de pagès a la millora de les condicions de vida material dels seus feligresos: creació de diversos forns ceràmics per a fabricar teules, sense les quals la pluja malmetia qualsevol habitatge; creació de conductes d'aigua per aconseguir fonts d'aigua neta, dipòsits de gra i minvar els efectes de les fams periòdiques, i creació d'escoles per difondre tècniques elementals de subsistència.

La salut va jugar-li una mala passada i va haver de sortir en avió cap aquí per ser tractat d'una greu malaltia, pocs dies abans que comencés a Ruanda –abril del 1994– la gran revenja hutu contra els tutsis, revenja on van morir més d'un milió de persones. A l'hospital d'aquí va passar-hi sis mesos i en sortir es va haver d'oblidar de tornar a la seva estimada Ruanda. Aleshores va exercir com a rector en diverses poblacions fins que va arribar a Sant Hilari el 1995. És aquí on va saber guanyar-se l'amistat i la confiança dels vilatans.

El funeral, la tarda del diumenge 2 de juny, va ser multitudinari i emotiu. La presència d'una desena de companys sacerdots ruandesos va ser potser la nota més destacada de la cerimònia, i encara més quan van cantar una cançó comiat en kinyarwanda.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 04-06-2019, Pàgina 51

Font del document:
<http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/1614723-a-mn-carles-maria-giol-in-memori.html>